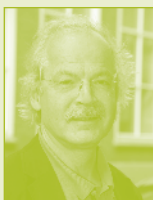

WAS CHINA'S ÉENKIND-BELEID NODIG?

Toen China kort geleden het beruchte éénkind-beleid afschafte was dit prachtig nieuws. Na 37 jaar kwam er een einde aan de grove inbreuk op de mensenrechten van Chinese vrouwen en mannen. In de afgelopen jaren waren de touwtjes al steeds verder gevierd en kwamen er steeds meer uitzonderingen op de stelregel dat paren maar één kind mochten hebben. Maar de volledige afschaffing kwam toch nog onverwacht.

Volgens de Chinese autoriteiten voorkwam dit beleid de geboorte van ten minste 400 miljoen Chinezen, waarmee een wezenlijke bijdrage werd geleverd aan het beteugelen van de Chinese bevolkingsgroei en het bevorderen van economische ontwikkeling. Deze bewering werd door velen als 'bewijs' van Chinese effectiviteit aangenomen. Ondanks de morele kritiek op dit beleid kwam dit toch goed uit, was vaak de teneur van de commentaren. Maar klopt dit ook?

Demografen en anderen hebben altijd vraagtekens gezet bij deze claim. Het meest recent vestigde econoom en Nobelprijswinnaar Amartya Sen er in de New York Times nog maar eens de aandacht op. De spectaculaire geboortedaling in China is al vóór de invoering van het éénkind-beleid in 1978 begonnen. Ondanks beweringen van het tegendeel zat China niet verstrikt in onwrikbare hoge geboortecijfers waaraan het nieuwe beleid een einde maakte. In de jaren vóór de invoering was het kindertal al gehalveerd van zes naar drie kinderen per vrouw. Deze daling zette zich vervolgens gewoon voort en volgde een vergelijkbaar pad als in andere landen. De daling van het Chinese kindertal heeft dan ook alles te maken met het stijgende opleidingsniveau en de sterkere positie van Chinese vrouwen, die tegenwoordig ongeveer evenveel kinderen krijgen als in Nederland. Het draconische beleid was feitelijk overbodig. Goed dat het is afgeschaft.

Nico van Nimwegen is Honorary Fellow van het NIDI.